

מותו של חבר לדרך – בני שגיר ז"ל/ מאת אריה אבנרי

18/01/2016

בני חברי כאח לי.

אני כואב ודואב ובוכה על הסתלקותך בדמי ימיך כשאתה מותיר אחריך חלל ריק. חלל גדול. צר לי על שנבצר ממני להספיד אותך באורח אישי אבל לא אוותר על חובתי המוסרית והחברית. הכרנו לפני שנים רבות כאשר אתה כיהנת כמנהל סניף בנק ואני עיתונאי ב"ידיעות אחרונות". התיידדנו ונקשרנו זה לזה ומאז לא נפרדנו. התרשמתי מיושרך האישי, מהגישה האנושית שלך ומרוח ההתנדבות שלך.

כאשר אספתי קבוצת חברים להקמת אומ"ץ בראשית שנות האלפיים, ראיתי אותך כמועמד טבעי להימנות על מייסדי העמותה.

סייעת רבות להקמת אומ"ץ, לביסוסה, ליציקת יסודותיה והפכת לאחד מעמודי התווך של העמותה עוד בטרם שהפכה לתנועה. היית חבר פעיל בכל הנהלות התנועה ושימשת גזבר נאמן ומסור בתנועה של מתנדבים חסרי משאבים שחיה מהיד אל הפה. היית יד ימיני בהרבה תחומים ותרמת רבות לאירועים המוצלחים של אומ"ץ.

בני היקר, אני יודע היטב עד כמה אהבת את רעייתך רינה ואת ילדיך ונכדיך ולא חדלת מלהתפאר ולהשתבח בהם. הייתי מלא הערכה והערצה בדרך המיוחדת שבה מילאת את מצוות כיבוד האב והטבת כל כך לאביך ולצרכיו.

בני חברי! תחסר לי מאוד. ננצור בליבנו את זכרך לנצח כאדם, כחבר וכאזרח למופת. תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.